R. 1922.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH
Rzeczypospolitej Polskiej.

WARSZAWA. № 3. 15 lutego 1922 r.

TREŚĆ:

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 19 stycznia 1922 r.

w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej ustawy z dnia 18 marca 1920 r. w przedmiocie wydzierżawiania niezagospodarowanych użytków rolnych oraz ustawy z dnia 30 lipca 1921 r. w przedmiocie uzupełnienia i częściowej zmiany rzeczonej ustawy na obszar Spisza i Orawy należący do Rzeczypospolitej Polskiej.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 26 października 1921 r. w przedmiocie przepisów prawnych, obowiązujących na obszarze Spisza i Orawy, należącym do Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. № 89, poz. 657) zarządza się co następuje:

§ 1. Na obszar Spisza i Orawy, należący do Rzeczypospolitej Polskiej, rozciąga się moc obowiązującą ustawy z dnia 18 marca 1920 r. w przedmiocie wydzierżawiania niezagospodarowanych użytków rolnych (Dz. U. R. P. № 28, poz. 165) oraz ustawy z dnia 30 lipca 1921 r. w przed-

miocie uzupełnienia i częściowej zmiany ustawy z dnia 18 marca 1920 r. o wydzierżawianiu niezagospodarowanych użytków rolnych (Dz. U. R. P. № 75, poz. 513).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:
A. Ponikowski

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

(Dziennik Ustaw № 7 z dn. 1. II. 1922 r., poz. 50).

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego

z dnia 30 grudnia 1921 r.

o przejęciu szkoły mleczarskiej w Rzeszowie pod zarząd Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Na mocy art. 4 i 9 ustawy z dnia 30 stycznia 1920 r. o zniesieniu Sejmu i Wydziału Krajowego b. Królestwa Galicji i Lodomerji w W. Ks. Krakowskiem (Dz. U. R. P. № 11, poz. 61) zarządza się co następuje:

§ 1. Szkoła mleczarska w Rzeszowie przechodzi z dniem 1 stycznia 1922 roku pod zarząd Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:
St. Downarowicz

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
w z. *T. Łopuszański*

Minister Skarbu:
Michalski

(Dziennik Ustaw № 7 z dn. 1. II. 1922 r. poz. 53).

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 31 grudnia 1921 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości oraz Prezesem Głównego Urzędu Ziemskiego w przedmiocie wykonania ustaw: z 18 marca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 28, poz. 165) i z 30 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 75, poz. 513) w przedmiocie wydzierżawiania niezagospodarowanych użytków rolnych.

Na podstawie art. 13 ustawy z 18 marca 1920 r. w przedmiocie wydzierżawiania niezagospodarowanych użytków rolnych (Dz. U. R. P. № 28. poz. 165), rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 sierpnia 1921 r. o rozciągnięciu mocy tej ustawy na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie oraz powiaty: grodzieński, białowieski i wołkowyski województwa białostockiego (Dz. U. R. P. № 71, poz. 480) i art. 3 ustawy z dnia 30 lipca 1921 r. w przedmiocie uzupełnienia i częściowej zmiany tej ustawy (Dz. U. R. P. № 75, poz. 513) zarządza się co następuje:

§ 1. Obowiązkowi wydzierżawiania podlegają, bez względu na ogólny obszar gospodarstwa, grunty leżące odłogiem, a zdatne pod uprawę rolną, których właściciele, posiadacze, bądź osoby, mające je pod swoim zarządem, opieką lub w dzierżawie, sami uprawić nie mogą.

§ 2. Ugory, uzasadnione normalną gospodarką trójpolową lub racjonalną gospodarką płodozmienną z warunkiem, że okres ugorowania — bez stosowania mechanicznej uprawy—od czasu sprzętu ostatnich kłosowych nie trwa dłużej, niż do 1 lipca roku następnego, jak również kilkuletnie kultury pastewne, jako to: koniczyny, esparcety, lucerny, szlachetne trawy względnie ich mieszanki, założone i utrzymywane w sposób racjonalny o ile stan ich i przypuszczalna wysokość plonów odpowiada przeznaczeniu, nie będą uważane za odłogi w rozumieniu ustawy z 18 marca 1920 r.

§ 3. Spółki gospodarcze, zawierane w celu uprawy gruntów, wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem dzielenia się płodami w naturze, pomiędzy użytkownikami a właścicielami, posiadaczami, bądź osobami, mającemi takie grunty pod swoim zarządem, opieką lub w dzierżawie, nie będą uważane za dzierżawy w rozumieniu ustawy z 18 marca 1920 r.

Do rozstrzygania, czy w danym wypadku istnieje spółka gospodarcza czy dzierżawa, powołane są właściwe sądy na żądanie stron interesowanych.

§ 4. Właściciele i posiadacze gruntów, wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, oraz osoby, mające je pod swoim zarządem, opieką lub w dzierżawie, obowiązane są wydzierżawić je w drodze dobrowolnej umowy.

Urzędy gminne i starostowie mają, w razie potrzeby, współdziałać przy zawieraniu dobrowolnych umów dzierżawnych.

§ 5. O dzierżawę gruntów, wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, mogą ubiegać się osoby, których głównem zajęciem jest rolnictwo, a które posiadają potrzebne środki do uprawy, potrzebne zboże na zasiew oraz inwentarz żywy i martwy, lub wykażą, że mają możność

ich nabycia we właściwym czasie, jak również możność przystąpienia do natychmiastowej uprawy wydzierżawionej działki gruntu.

Przy równych warunkach, kandydaci na dzierżawców uwzględnien być mają w porządku, ustalonym w art. 2 ustawy z 18 marca 1920 r. przyczem kandydaci, zgłoszeni przez gminne lub powiatowe komisje ziemskie, mają, przy równych innych warunkach, pierwszeństwo.

Kandydaci na dzierżawców winni zarejestrować się w urzędach gminnych miejsca swego zamieszkania w terminach, wskazanych przez właściwych starostów.

§ 6. Umowy dzierżawne winny być zawierane stosownie do postanowień art. 3, 4 i 10 ustawy z 18 marca 1920 r.

Za podstawę do określenia wysokości tenuty dzierżawnej na każdy rok dzierżawy obowiązywać mają przeciętne ceny rynkowe żyta, w czasie od 15-go września do 15-go grudnia każdego roku, w danym powiecie, określone przez właściwego starostę, najpóźniej do 25 grudnia każdego roku.

§ 7. O ile grunty, wymienione w § 1 niniejszego rozporządzenia nie zostaną przez właścicieli i posiadaczy, bądź osoby, mające je pod swoim zarządem, opieką lub w dzierżawie, wydzierżawione w drodze dobrowolnej, zostaną wypuszczone w dzierżawę w drodze przymusowej.

§ 8. Czynności, dotyczące przymusowego wydzierżawienia, wykonywać będą pod ogólnem kierownictwem i nadzorem Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

1) jako organy I instancji:
   a) na obszarze województw: warszawskiego, łódzkiego, kieleckiego, lubelskiego i białostockiego z wyjątkiem powiatów: grodzieńskiego, białowieskiego i wołkowyskiego — urzędy gminne (wójtowie);
   b) na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego, tarnopolskiego, wołyńskiego, poleskiego, nowogródzkiego i powiatów: grodzieńskiego, białowieskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego—starostowie;
2) jako organy II instancji dla załatwiania odwołań od orzeczeń organów I instancji — powiatowe komisje dzierżaw przymusowych.

Starostowie powierzą poruczone im niniejszem rozporządzeniem czynności, powiatowym referentom rolnym, względnie, w razie braku referentów rolnych, wyznaczonym przez siebie urzędnikom starostwa.

Prawo orzekania o przymusowem wydzierżawieniu przysługuje wyżej wymienionym organom przez cały rok.

§ 9. Właściciele i posiadacze gruntów, wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, bądź osoby, mające je pod swoim zarządem, opieką lub w dzierżawie, obowiązane są pod rygorem art. 12 ustawy z 18 marca 1920 r. dostarczyć na żądanie urzędom gminnym i starostwom, w terminach przez te władze wskazanych, wszelkich niezbędnych danych, co do użytków rolnych, mogących podlegać wydzierżawieniu na mocy ustawy z 18 marca 1920 r., oraz wydzierżawionych, w myśl postanowień wspomnianej ustawy, w drodze dobrowolnej umowy.

§ 10. Urzędy gminne (względnie starostwa) obowiązane są na podstawie dostarczonych im, w myśl § 9 niniejszego rozporządzenia danych oraz własnych dochodzeń sporządzać wykazy gruntów, podlegających wydzierżawieniu oraz wykazy kandydatów na dzierżawców, stosownie do przeprowadzonej w myśl § 5 niniejszego rozporządzenia rejestracji.

Wykazy kandydatów na dzierżawców zawierać mają dane, dotyczące obszaru posiadanych przez nich i dzierżawionych gruntów oraz posiadanych środków zagospodarowania.

Terminy, w jakich powyższe wykazy mają być sporządzane, określa każdorazowo starosta.

§ 11. Na podstawie sporządzonych wykazów (§ 10) i zbadaniu siły gospodarczej właścicieli i posiadaczy gruntów, podlegających przymusowemu wydzierżawieniu, bądź osób, majacych takie grunty pod swoim zarządem, opieką lub w dzierżawie, urzędy gminne — (względnie starostowie) winny w czasie, umożliwiającym dzierżawcom przystąpienie do racjonalnej uprawy, powziąć decyzję co do przymusowego wydzierżawienia tych gruntów na obszarze gminy — względnie powiatu — poszczególnym kandydatom.

Gdy o dzierżawę tegoż gruntu ubiega się dwóch lub więcej kandydatów, urząd gminny — względnie starosta — rozpoznaje takie zgłoszenia łącznie i w decyzji winien wskazać powody, dla których poszczególne zgłoszenia zostały uwzględnione, bądź oddalone.

§ 12. Odpis orzeczenia doręczony być ma najpóźniej w ciągu dni 7 od dnia wydania orzeczenia stronom interesowanym.

§ 13. Od orzeczeń organów I instancji służy stronom interesowanym prawo odwołania się do właściwej powiatowej komisji dzierżaw przymusowych w ciągu dni 8 od dnia doręczenia orzeczenia.

Odwołanie wnosić należy do władzy, która wydała orzeczenie.

Wniesienie odwołania wstrzymuje wykonanie zaskarżonego orzeczenia aż do chwili załatwienia odwołania przez komisję, która winna wydać orzeczenie najpóźniej w ciągu dni 14 po upływie terminu ustanowionego do wniesienia odwołania.

Od orzeczeń powiatowej komisji dzierżaw przymusowych niema dalszego odwołania.

§ 14. Powiatową komisję dzierżaw przymusowych stanowią:

1) starosta, jako przewodniczący;
2) powiatowy referent rolny — względnie urzędnik — wyznaczony przez starostę do prowadzenia czynności, związanych z przymusowem wydzierżawieniem (§ 8);
3) komisarz ziemski, delegowany przez właściwy okręgowy urząd ziemski;
4) sędzia pokoju — względnie na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego — naczelnik sądu powiatowego lub delegowany przez niego sędzia;
5) na obszarze województw: warszawskiego, łódzkiego, kieleckiego, lubelskiego i białostockiego z wyjątkiem powiatów: grodzieńskiego, białowieskiego i wołkowyskiego — przedsta-

wiciel sejmiku powiatowego; na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego — przedstawiciel wydziału powiatowego; na obszarze województw: wołyńskiego, poleskiego, nowogródzkiego i powiatów: grodzieńskiego, białowieskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego — dwaj przedstawiciele po jednym od mniejszej i większej własności, powołani przez wojewodę na podstawie wniosku starosty.

Na obszarach wymienionych w § 8 p. 1 b. niniejszego rozporządzenia osoby, wymienione w p. 2 niniejszego paragrafu, posiadają jedynie głos doradczy.

§ 15. Do prawomocności orzeczeń powiatowej komisji dzierżaw przymusowych wymagana jest obecność na posiedzeniu, przewodniczącego i dwóch członków, w tej liczbie referenta rolnego, o ile posiada głos stanowczy, lub komisarza ziemskiego. Uchwały komisji zapadają większością głosów obecnych na posiedzeniu członków. W razie równości głosów przeważa to zdanie, do którego przyłączył się przewodniczący, który głosuje ostatni.

Orzeczenia komisji będą wykonywane przez starostę (§ 8 p. 1b) bądź przekazywane do wykonania urzędom gminnym (§ 8 p. 1a).

§ 16. Aż do chwili uprawomocnienia się orzeczenia o przymusowem wydzierżawieniu, może w każdym czasie nastąpić wydzierżawienie gruntów, co do których prowadzone jest postępowanie przymusowe, w drodze dobrowolnej (§ 7), co powoduje umorzenie postępowania przymusowego.

§ 17. Po uprawomocnieniu się orzeczenia o przymusowem wydzierżawieniu, organy I instancji sporządzają umowę dzierżawną według ustalonego wzoru.

Oryginały zawartych umów pozostają w aktach urzędu gminnego, względnie starostwa, zaś odpisy wydane zostają obu stronom.

§ 18. W razie udzielenia dzierżawcom zezwolenia na używanie zabudowań gospodarczych i inwentarza martwego (art. 11 ustawy z 18 marca 1920 r.) należy w umowie dzierżawnej zastrzec, że przedmioty zostaną oddane dzierżawcy po dokładnem opisaniu oddawanych budynków i części składowych inwentarza martwego i że dzierżawca obowiązany jest z własnych funduszów bez regresu do właściciela wykonywać potrzebne naprawy i roboty około utrzymywania tych przedmiotów w stanie, w jakim je otrzymał, z uwzględnieniem naturalnego zużycia.

Drogi konieczne, jakie w razie braku drogi zwykłej oddane być mają dzierżawcom na czas dzierżawy, winny być w miarę możności ustanawiane na wspólne użytkowanie dla większej ilości dzierżawców.

§ 19. Należne Skarbowi Państwa od właściciela wydzierżawionego przymusowo gruntu koszta tego wydzierżawienia, obejmujące koszta koniecznego rozgraniczenia wydzierżawionych gruntów oraz rozjazdów urzędników, delegowanych w celu wykonania przymusowego wydzierżawienia po ich obliczeniu, winny być wpłacone przez dzierżawcę przy zawarciu umowy. Zapłacona w ten sposób za właściciela kwotę, dzierżawca potrąca z pierwszej raty tenuty dzierżawnej, a jeśli koszta są wyższe od pierwszej raty tenuty, również z rat następnych.

§ 20. W wypadkach zużytkowania gruntu przez dzierżawcę nie pod uprawę mechaniczną, pozostawienia go odłogiem lub wogóle niedotrzymania warunków umowy dzierżawnej, organy I instancji (§ 8) wystąpić mają na drogę sądową o rozwiązanie umowy z winy dzierżawcy i eksmisję.

§ 21. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie wykonawcze Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych do ustaw z 18 marca 1920 r. i z 14 lipca 1920 r. w przedmiocie wydzierżawiania niezagospodarowanych użytków rolnych na terenie b. zaboru rosyjskiego i austrjackiego (Dz. U. R. P. № 97 poz. 640).

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Minister Spraw Wewnętrznych:
St. Downarowicz

Minister Sprawiedliwości:
Sobolewski

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego:
Kiernik

(Dziennik Ustaw № 7 z dnia 1.II. 1922 r. poz. 55).

Rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

z dnia 11 stycznia 1922 r.

o częściowej zmianie art. 4 rozporządzenia wykonawczego z dnia 16 kwietnia 1920 r. do ustawy z dn. 2 sierpnia 1919 r. w sprawie zwalczania mszycy wełnistej (krwistej).

Na zasadzie art. 8 i 14 ustawy z dn. 2 sierpnia 1919 r. w sprawie zwalczania mszycy wełnistej (krwistej) (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 407)— zarządza się co następuje:

§ 1. Ustępy pierwszy i drugi art. 4 rozporządzenia wykonawczego Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dn. 16 kwietnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 34, poz. 197) do ustawy z dn. 2 sierpnia 1919 r. w sprawie zwalczania mszycy wełnistej (krwistej) (Dz. U. R. P. № 67, poz. 407), otrzymują brzmienie następujące:

„Właściciele szkółek większych ponad 500 metrów kwadratowych (30 prętów kwadratowych) obowiązani są corocznie przed złożeniem deklaracji meldunkowej wnieść do kasy państwowej (skarbowej, urzędu podatkowego) przewidzianą w art. 8 ustawy opłatę, której wysokość stosownie do rozmiaru zadeklarowanej, zajętej pod szkółkę drzew owocowych przestrzeni, ustala się jak następuje:

Od szkółek większych ponad 500 m.^{2} do 2000 m^2 — 300 mk.
Od szkółek większych ponad 2000 m.^{2} do 4000 m^2 — 600 mk.
Od szkółek większych ponad 4000 m^2 do 6000 m^2 — 1000 mk.

Za każde następne (ponad 6000 m.^{2}) 2000 m^2 zajętego pod szkółkę gruntu opłata powiększa się o 500 mk., przyczem nadwyżka obszaru ponad 500 m^2 uważana będzie za pełne 2000 m^2.

Nadwyżka obszaru poniżej 500 m.^{2} nie jest brana pod uwagę".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

J. Raczyński

(Dziennik Ustaw № 9 z dn. 9.II 1922 poz. 64).

OKÓLNIK № 406

do Pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego oraz Kierowników podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

wprowadzenia w życie ustawy emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych z dn. 28 lipca 1921 r. (Dz. U. Rz. P. № 70, poz. 466).

W celu ujednostajnienia postępowania przy wymiarze i wypłacie zaopatrzenia emerytalnego funkcjonarjuszów państwowych (wdów i sierot) na zasadzie ustawy emerytalnej z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. U. Rz. P. № 70, poz. 466) i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1921 r. (Dz. U. Rz. P. № 93, poz. 686), Ministerstwo Skarbu pismem z dnia 13 grudnia 1921 r. № 5951 Adm. Em. zawiadomiło o treści okólnika, wystosowanego do wszystkich Izb Skarbowych i zawierającego następujące dalsze wyjaśnienia w powyższym przedmiocie:

1) Ustawa emerytalna weszła w życie z dniem 1 października 1921 r. t. zn., że wszelkie wymiary zaopatrzeń, dokonanych na podstawie tej ustawy, uskutecznione być mogą najwcześniej od dnia 1 października 1921 r. począwszy. Do dnia 30 września 1921 r. wymiar zaopatrzeń następuje na podstawie obowiązujących dotychczas w każdej z b. dzielnic ustaw i przepisów emerytalnych, które dopiero ustawą z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. U. Rz. P. № 70, poz. 466) zostały uchylone.

2) Praktykanci nie są funkcjonarjuszami państwowymi mianowanym na stałe zgodnie z przepisami ustawy o państwowej służbie cywilnej i jako tacy nie nabywają prawa do emerytury. Wobec tego przepis art. 4 ustęp 1 Ust. Emeryt. o doliczeniu 10 lat do czasu służby, podlegającemu normalnemu zaliczeniu do wysługi emerytalnej, w wypadkach nieudolności do służby z powodu paraliżu, utraty wzroku, pomieszania zmysłów lub gruźlicy, nie może mieć zastosowania do praktykantów (§ 1 ust. 3 rozp. Rady Ministrów z dn. 10 listopada 1921 r. Dz. U. Rz. P. P. № 93, poz. 686).

Ostatni ustęp art. 4 postanawiający, że praktykantów w takich samych wypadkach traktuje się narówni z funkcjonarjuszami państwowymi, mianowanymi na stałe, odnosi się tylko do nieszczęśliwych wypadków, w których to razach przysługuje praktykantom prawo do emerytury narówni z funkcjonarjuszami państwowymi od pobieranego w czynnej służbie wynagrodzenia bez dodatków (art. 14 ustęp 2).

3) Jeżeli funkcjonarjusz państwowy przechodzi na emeryturę, w wypadkach przewidzianych w art. 3 ustęp 2 ustawy emerytalnej, po wysłużeniu 5, ale przed wysłużeniem 10 lat służby, otrzyma emeryturę w wysokości 40% uposażenia w służbie czynnej. Za podstawę wymiaru uposażenia emerytalnego należy przyjąć obok płacy zasadniczej, ewentualnego dodatku za studja wyższe i za kierownictwo — także dodatek za wysługę lat w wysokości przyznanej mu za rzeczywistą ilość lat służby, a nie w wysokości, jakaby się należała po wysłużeniu 10 lat służby.

4) Przepis art. 43 ustawy emerytalnej dotyczy tak emerytowanych funkcjonarjuszów b. państw zaborczych, pobierających już emeryturę ze Skarbu Państwa, jakoteż tych funkcjonarjuszów b. państw zaborczych, posiadających obywatelstwo polskie, którzy wedle ustaw emerytalnych b. państwa zaborczego nabyli już prawo do emerytury, jednak prawa tego dotąd nie zrealizowali. Tym ostatnim należy za czas do końca września 1921 r. wymierzyć emeryturę wedle ustaw pensyjnych danego państwa zaborczego, za czas od 1 października 1921 r. począwszy wedle nowej ustawy.

To samo dotyczy wdów i sierot po funkcjonarjuszach i emerytach b. państw zaborczych, do których ma zastosowanie art. 46 ustawy emerytalnej.

5) Mnożnik dodatku drożyźnianego oblicza się z ograniczeniami zawartemi w art. 49 ustawy emerytalnej wedle rzeczywistego stałego miejsca zamieszkania, jeżeli to ostatnie położone jest w granicach Państwa Polskiego.

Jeżeli emeryt (wdowa, sierota) przebywa za zezwoleniem Ministra Skarbu poza granicami Państwa dłużej niż pół roku, należy od 7 miesiąca począwszy obliczać mnożnik wedle najniższej klasy miejscowości.

Również należy przyjąć mnożnik wedle najniższej klasy miejscowości, jeżeli emeryt (wdowa, sierota) niema wogóle w granicach Państwa Polskiego stałego miejsca zamieszkania.

6) W myśl ustawy emerytalnej przyznaje i wymierza zaopatrzenie emerytalne, pensję wdowią i sierocą, w porozumieniu z równorzędną władzą skarbową, ta władza, która była powołana ostatnio do asygnowania uposażenia w służbie czynnej. Do czasu ostatecznego jednolitego zorganizowania na terenie Państwa wszystkich władz i urzędów, władzami skarbowemi, powołanemi do wydawania opinji w sprawach pensyjnych, są następujące władze:

a) Ministerstwo Skarbu dla wszystkich Ministerstw, władz i urzędów naczelnych;
b) Izba Skarbowa we Lwowie — dla wszystkich władz mających siedzibę w Małopolsce;
c) Dyrekcja Skarbu w Cieszynie — dla władz mających siedzibę na Śląsku Cieszyńskim;
d) Izba Skarbowa w Warszawie — dla władz mających siedzibę w b. zaborze rosyjskim z wyjątkiem Ministerstw, władz i urzędów naczelnych;

e) Izba Skarbowa w Poznaniu — dla władz mających siedzibę w b. zaborze pruskim.

Inne Izby Skarbowe nie będą wydawały narazie opinji w sprawach pensyjnych. a wymiary zaopatrzeń dla własnych funkcjonarjuszów skarbowych, tudzież wdów i sierot po nich będą uskuteczniały w porozumieniu z jedną z wymienionych wyżej Izb Skarbowych.

Co do samego postępowania przy wymiarze uposażenia emerytalnego należy przestrzegać następujących zasad:

Na terenie b. zaboru rosyjskiego i pruskiego.

Władze powołane do wymiaru emerytury (pensji wdowiej i sierocej) sporządzą w myśl § 22 rozp. wyk. do ustawy emerytalnej wymiar emerytury (pensji wdowiej, sierocej) tudzież dodatku drożyźnianego za pierwszy miesiąc i prześlą akt wymiarowy (przed wysłaniem) jednej z wymienionych wyżej Izb Skarbowych do wglądu.

Jeżeli miejsce zamieszkania emeryta (wdowy, sieroty) leży poza obrębem tej Izby, należy zamiast jednego odpisu tabeli pensyjnej, dołączyć do aktów dwa odpisy.

O ile Izba Skarbowa stwierdzi, że wymiar zaopatrzenia zgodny jest z przepisami ustawy i miejsce zamieszkania danego emeryta (wdowy, sieroty) leży w jej obrębie — zarządzi Izba przypis i wypłatę zaopatrzenia, sam zaś akt wymiarowy zwróci z klauzulą: „Zgodzono się, wypłatę emerytury (pensji wdowiej, sierocej) zarządzono w kasie skarbowej w . . . ” władzy wymiarowej. Jeżeli Izba uzna wymiar za zgodny z przepisami ustawy, ale miejsce zamieszkania emeryta (wdowy, sieroty) leży w obrębie innej Izby Skarbowej, zatrzyma u siebie jeden odpis tabeli pensyjnej zaś drugi odpis prześle celem zarządzenia przepisu i wypłaty tej Izbie Skarbowej, w której położone jest miejsce zamieszkania emeryta (wdowy sieroty), sam zaś akt wymiarowy, zaopatrzony klauzulą: „Zgodzono się wypłatę emerytury (pensji wdowiej, sierocej) zarządzi Izba Skarbowa w . . . . “, zwróci władzy wymiarowej, która zarządzi doręczenie dekretu pensyjnego.

Izba Skarbowa, w której okręgu leży miejsce zamieszkania emeryta (wdowy, sieroty), zarządzi na podstawie otrzymanego odpisu tabeli pensyjnej bezzwłocznie przepis i wypłatę zaopatrzenia we właściwej Kasie Skarbowej i zawiadomi o tem interesowaną osobę.

Jeżeli natomiast Izba Skarbowa, powołana do wydania opinji w sprawach pensyjnych, stwierdzi, że wymiar zaopatrzenia nie odpowiada przepisom ustawy, bądź to, że w danym wypadku zaopatrzenie się wogóle nie należy — wzgl. nie w proponowanej wysokości lub nie od proponowanego terminu i t. d., zwróci Izba cały akt pensyjny odnośnej władzy wymiarowej z uwagą, że wymiar zaopatrzenia należałoby odpowiednio zmienić i akta ponownie przesłać Izbie Skarbowej. Po sprostowaniu przez władzę wymiarową, odnośnego wymiaru, postąpi Izba Skarbowa, jak wyżej podano.

W razie zachodzących między władzą wymiarową, a Izbą Skarbową różnicy zdań co do słuszności wymiaru, rozstrzyga odnośna władza naczelna w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu.

Na terenie b. zaboru austryjackiego.

Postępowanie przy wymiarze zaopatrzeń jest takie same, jak i na terenie b. zaboru rosyjskiego i pruskiego, z tą jedną różnicą, że wypłatę zaopatrzeń uskutecznia Izba Skarbowa we Lwowie za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności, bez względu na miejsce zamieszkania emeryta (wdowy, sieroty), odpada zatem potrzeba odnoszenia się do Izby Skarbowej, miejsca zamieszkania emeryta (wdowy, sieroty) celem uskutecznienia wypłaty zaopatrzenia i co zatem idzie, także potrzeba dołączenia dwóch odpisów tabeli pensyjnej w tych wypadkach, w których miejsce zamieszkania, uprawnionej do odbioru zaopatrzenia osoby, leży poza okręgiem Lwowskiej Izby Skarbowej.

O powyższem komunikuję Panom z poleceniem ścisłego stosowania przy wymiarze zaopatrzenia emerytalnego, zarówno postanowień odnośnej ustawy i rozporządzenia wykonawczego, jakoteż powyższego zarządzenia Ministerstwa Skarbu.

Według postanowień art. 8 i 11 stawy emerytalnej przeniesienie funkcjonarjuszów państwowych na emeryturę zarządza ta władza (urząd), która powołaną jest do ich mianowania, uposażenie zaś emerytalne przyznaje i wymierza, w porozumieniu z równorzędną władzą skarbową, ta władza (urząd), która była ostatnio powołana do asygnowania uposażenia w służbie czynnej.

W resorcie więc Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych zadanie powyższe spełniać będą władze (urzędy) II-ej, względnie I-ej instancji (Urzędy Wojewódzkie, Zarządy Okręgowe Lasów Państwowych, Państwowy Instytut Meteorologiczny, Państwowy Instytut Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach, zarząd Stadnin Państwowych), w zakresie ustalonej odnośnemi statutami, względnie organizacyjnemi rozporządzeniami, kompetencji dla trybu mianowania podwładnych funkcjonarjuszów państwowych.

Wyżej wymienione władze II instancji załatwiać również będą prośby tych emerytowanych funkcjonarjuszów b. państw zaborczych (wdów i sierot), tudzież emerytowanych funkcjonarjuszów Państwa Polskiego, których ostatnie miejsce służbowe znajdowało się w okręgu danego działu służbowego.

Wnioski o przeniesienie na emeryturę urzędników, których mianowanie należy do kompetencji Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych przedkładać należy do Wydziału Osobowego Ministerstwa wraz z wymaganem uzasadnieniem i przepisanemi dowodami, jak również podania emerytowanych funkcjonarjuszów państwowych b. państw zaborczych, których ostatnie miejsce służbowe położone było poza granicami Państwa Polskiego.

W wypadkach przeniesienia funkcjonarjusza państwowego na emeryturę we własnej kompetencji danego urzędu należy, w trybie ustalonym okólnikiem M. R. i D. P. Nr. 375 z dnia 18 listopada 1921 r., jeden odpis odnośnego dekretu pensyjnego przesyłać do Wydziału Osobowego celem przechowania w aktach osobowych, względnie zawiadomienia Prezydjum Rady Ministrów.

Jeżeli miejsce zamieszkania emeryta (wdowy, sieroty) znajduje się poza okręgiem Izb Skarbowych w Warszawie, wględnie w Poznaniu i gdy Ministerstwo samo uskutecznia wymiar zaopatrzenia emerytalnego, dołączać należy do odnośnych akt wymiarowych po 2 odpisy tabel pen-

syjnych, z których jeden pozostanie w aktach Izby Skarbowej, względnie Ministerstwa Skarbu, wydających opinję co do przyznania zaopatrzenia (kontrasygnujących), drugi zaś przesłany zostanie do właściwej Izby Skarbowej w celu uskutecznienia wypłaty.

Dla uproszczenia pracy zechcą Panowie zarządzić nakład druków, zwłaszcza tabel pensyjnych, wedle przepisanych wzorów i pokryć wydatki z kredytów, przewidzianych w budżecie na potrzeby kancelaryjne, tudzież zwrócić baczną uwagę na to, by podania emerytowanych funkcjonarjuszów państwowych b. państw zaborczych, oraz tych funkcjonarjuszów b. państw zaborczych, posiadających obywatelstwo polskie, którzy wedle ustaw emerytalnych b. państw zaborczych nabyli już prawo do emerytury, lecz prawa tego dotąd nie zrealizowali, tudzież podania wdów i sierot po funkcjonarjuszach i emerytach b. państw zaborczych, do których zastosowanie ma art. 46 ustawy emerytalnej, załatwiane były z możliwą szybkością, ze względu na znane ciężkie położenie materjalne i kilkuletnie wyczekiwanie tychże osób na poprawę bytu.

Warszawa, dn. 3 lutego 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski.*

Dyrektor Departamentu Ogólnego
Ubysz.

OKOLNIK № 407

do Pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego oraz Kierowników podległych Ministerstwu Urzędów

w przedmiocie

dodatku za studja wyższe dla urzędników państwowych.

Pismem z dnia 26 stycznia 1922 r. L. 248/DB 7, Ministerstwo Skarbu w powyższym przedmiocie nadesłało następujący okólnik:

„W myśl postanowień ustawy z dnia 10 stycznia 1922 r. o dodatku za studja wyższe dla urzędników państwowych (Dz. U. Rz. P. № 4 poz. 17) od 1 stycznia 1922 r. zmieniać się będzie wysokość dodatku za studja wyższe, przyznanego urzędnikom państwowym, pracownikom kolei państwowych, funkcjonarjuszom policji państwowej, profesorom szkół akademickich, nauczycielom i dyrektorom państwowych szkół średnich ogólno-kształcących, seminarjów nauczycielskich i preparand oraz wizytatorom szkół, nauczycielom w średnich szkołach zawodowych, oraz dyrektorom szkół zawodowych, na zasadzie ustaw z dn. 13 lipca 1920 r. (Dz. U. Rz. P. № 65 poz. 429, 430, 431, 432, 433 i 435), w stosunku, w jakim pozostaje każdorazowy mnożnik dodatku drożyźnianego dla miejscowości klasy pierwszej do mnożnika 150.

Począwszy od 1 stycznia 1922, należy zatem dodatek za studja wyższe, przyznany wymienionym funkcjonarjuszom państwowym, obliczać

przy uwzględnieniu obecnie obowiązującego mnożnika dodatku drożyźnianego dla miejscowości pierwszej klasy 1700 w ten sposób, że dodatek za studja wyższe w dotychczasowej wysokości należy powiększyć 11.33 razy (1700 : 150 = 11.333), przyczem dodatek za studja wyższe przyznany nauczycielom i dyrektorom państwowych szkół średnich ogólnokształcących, seminarjów nauczycielskich i preparand, oraz wizytatorom szkół, nauczycielom w średnich szkołach zawodowych, jakoteż dyrektorom szkół zawodowych, należy w myśl art. 2-go ustawy z dnia 10 stycznia 1922 r. (Dz. U. Rz. P. Nr. 4 poz. 17), począwszy od 1 stycznia 1922 r., obliczać na podstawie płacy zasadniczej tego stopnia służbowego, wedle którego otrzymują powyżsi pracownicy dodatek drożyźniany.

Ministerstwo Skarbu uprasza o bezzwłoczne zarządzenie wypłaty uzupełnienia dodatku za studja wyższe w myśl powyższych zasad za miesiąc styczeń 1922 r. oraz o zarządzenie wypłacenia tego dodatku począwszy od 1 lutego 1922 r. w powiększonej wysokości.

Wydatek połączony z wypłatą zasadniczego dodatku za studja wyższe w dotychczasowej wysokości należy zarachować w § 1 poz. 1-a i 2-a „płace", zaś wydatek na uzupełnienie tego dodatku spowodowane powiększeniem, w myśl ustawy z dn. 10 stycznia 1922 (Dz. U. Rz. P. Nr. 4, poz. 17), jako mające charakter dodatku drożyźnianego, należy zarachować na § 1 poz. 1-b i 2-b „dodatki drożyźniane" w budżecie właściwego resortu.

Podając Panom powyższe do wiadomości, proszę o niezwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych oraz o ścisłe przestrzeganie zasad w cytowanem piśmie M-stwa Skarbu zawartych.

Warszawa, dn. 6 lutego 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski*

Dyrektor Departamentu Ogólnego:
Ubysz

OKÓLNIK № 408

do Pp; Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego, oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

wypłacenia funkcjonarjuszom państwowym jednorazowego dodatku, tudzież podwyższenia dodatku wyrównawczego dla funkcjonarjuszów państwowych, stale zatrudnionych w Warszawie.

Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 23 stycznia 1922 r. uchwaliła:

a) przyznać funkcjonarjuszom państwowym jednorazowy dodatek w wysokości 50% uposażenia miesięcznego, składającego się z płacy zasadniczej, dodatku za wysługę lat i za studja wyższe, oraz dodatku drożyźnianego, z wykluczeniem jednak wszelkich innych dodatków, oraz

b) podwyższyć przyznany cywilnym i wojskowym funkcjonarjuszom państwowym, zatrudnionym stale w Warszawie dodatek wyrównawczy z 1/6 (okólnik M. R. i D. P. № 344 z 1921 r.) na 1/5, przypadającego dodatku drożyźnianego, począwszy od dnia 1 stycznia 1922 r.

W związku z powyższą uchwałą Ministerstwo Skarbu rozesłało następujący okólnik z dn. 27 stycznia 1922 r. № 221/DB/7:

„Ministerstwo Skarbu uprasza o zarządzenie wypłaty w pierwszym tygodniu lutego 1922 r. przyznanego jednorazowego dodatku w wysokości 50% uposażenia miesięcznego funkcjonarjuszom państwowym, przyczem przy wymiarze tego dodatku dla cywilnych funkcjonarjuszów państwowych należy uwzględnić płacę zasadniczą, dodatek za wysługę lat dodatek za studja wyższe, oraz dodatek drożyźniany do płacy zasadniczej (wraz z dodatkiem wyrównawczym dla miast Warszawy i Łodzi), ponadto dla nauczycielstwa szkół średnich ogólno-kształcących i zawodowych, również dodatek za trzechlecia i dodatki dla dyrektorów i wizytatorów powyższych szkół, zaś dla sędziów i prokuratorów dodatki starszeństwa, wszelkie inne dodatki nie wchodzą natomiast w rachubę przy wymiarze jednorazowego dodatku.

Dodatek jednorazowy w wysokości 50% miesięcznego uposażenia należy wypłacić również w pierwszym tygodniu lutego 1922 r. pozostającym w czynnej służbie oficerom, chorążym i zawodowym szeregowym, przyczem przy wymiarze tego dodatku należy uwzględnić płacę podstawową, dodatek drożyźniany do płacy podstawowej, należności rodzinne, oraz dodatek drożyźniany do należności rodzinnych. Wszelkich innych należności i dodatków nie należy natomiast uwzględniać przy wymiarze jednorazowego dodatku.

Zarazem uprasza Ministerstwo Skarbu o bezzwłoczne zarządzenie wypłaty uzupełnienia dodatku wyrównawczego dla cywilnych i wojskowych funkcjonarjuszów państwowych, zatrudnionych stale w Warszawie, za miesiąc styczeń 1922 r., spowodowanego podwyższeniem tego dodatku z 1/6 na 1/5 dodatku drożyźnianego, oraz o wypłacenie tego dodatku wyrównawczego wspomnianym funkcjonarjuszom począwszy od 1 lutego 1922 r. w wysokości 1/5 dodatku drożyźnianego.

Przy wymiarze jednorazowego dodatku, przyznanego funkcjonarjuszom państwowym, należy uwzględnić również dodatek wyrównawczy dla m. Warszawy w wysokości 1/5 dodatku drożyźnianego, oraz podwyższony dodatek za studja wyższe w myśl ustawy z dn. 10 stycznia 1922 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 4 poz. 17), stosownie do postanowień tut. okólnika z dn. 26 stycznia 1922 r. № 248/DB/W. 7 (okólnik M. R. i D. P. № 407).

Uprawnionymi do otrzymania jednorazowego dodatku są wszyscy funkcjonarjusze państwowi pozostający na służbie państwowej najmniej od 1 stycznia 1922 r. i pobierający uposażenie w myśl postanowień ustaw z dn. 13 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 65 poz. 429; 436), tudzież pracownicy kontraktowi, pozostający w służbie conajmniej od 1 stycznia 1922 r., których wynagrodzenie ustalono po myśli zasad, zawartych w ustępie 3-im zarządzenia Prezydjum Rady Ministrów z dn. 3 marca 1921 r. № 3868.

Jednorazowy dodatek wypłacić należy również djetarjuszom, tudzież pomocnikom i pomocnicom kancelaryjnym, przyjętym na zasadzie postanowień § 73 rozporządzenia b. austjackich wszystkich ministerstw z dnia

25 stycznia 1914 r. (Dz. Ust. P. Nr. 21), a ponadto pomocnikom woźnych, zastępcom egzekutorów i kursorom, przyjętym na czas nieograniczony za stałem wynagrodzeniem miesięcznem, o ile pozostają w służbie przynajmniej od 1 lipca 1921 r.

Wyłączeni są natomiast od jednorazowego dodatku pracownicy kontraktowi, przyjęci na czas w umowie z góry oznaczony, a nadto ci, których wynagrodzenie umowne jest wyższe od uposażenia urzędnika lub funkcjonarjusza, spełniającego analogiczne lub podobne funkcje, pracownicy sezonowi i czasowi, oraz ci wszyscy pracownicy, których uwiadomiono już lub uwiadomi się do dnia 1 lutego 1922 r. o rozwiązaniu z nim stosunku służbowego, a wreszcie z pośród odbywających służbę wojskową poza wiekiem poborowym funkcjonarjusze samotni.

Młodocianym pracownikom niżej lat 18, należącym do kategorji niższych funkcjonarjuszów, należy wypłacić połowę jednorazowego dodatku przypadającego dla funkcjonarjuszów niższych, pobierających uposażenie 1 i 2 stopnia płacy.

Wydatek, spowodowany wypłatą jednorazowego dodatku, należy księgować na § 1 nowa poz. 1-c, 2-c, 3-c i poz. 4-c pod nazwą „doraźne zasiłki", zaś uzupełnienie dodatku wyrównawczego dla m. Warszawy na „dodatki drożyźniane" w budżecie właściwego resortu.

Sumy, wypłacone tytułem jednorazowego dodatku pracownikom Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, zakomunikują Panowie Wydziałowi Budżetowo-Rachunkowemu Ministerstwa w terminie do 15 lutego 1922 r., celem sporządzenia odpowiedniego wykazu dla Ministerstwa Skarbu

Od wypłaconych sum jednorazowego dodatku nie należy uskuteczniać dwuprocentowych potrąceń tytułem państwowego podatku dochodowego (okólnik M. R. i D. P. № 399 z 1922 r.).

Proszę Panów o niezwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych.

Warszawa, dn. 11 lutego 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: w z. *Z. Chmielewski*

OKÓLNIK № 409

do Pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego, oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

nieodpowiedniej korespondencji osób prywatnych z władzami oraz urzędami państwowemi.

Pan Prezydent Ministrów pismem z dnia 19 stycznia r. b. № 24880/21 wydał następujące zarządzenie:

„Niejednokrotnie zdarza się, że osoby prywatne w pismach, wnoszonych do władz i urzędów państwowych, używają sposobu wyrażania się nielicującego z godnością władzy lub urzędu — a nawet stanowiącego wprost obrazę dla danej władzy lub poszczególnych jej organów.

Wypadki takie świadczą o osłabieniu w społeczeństwie, a przynajmniej w niektórych jego sferach autorytetu władzy, tolerowanie zaś ich w przyszłości podkopać może w oczach społeczeństwa powagę urzędów państwowych—a tem samem utrudnić spełnienie ciążących na nich obowiązków.

Ustawy karne, obowiązujące we wszystkich dzielnicach Rzeczypospolitej, zawierają postanowienia kwalifikujące tego rodzaju wystąpienia do władz i urzędów państwowych jako karygodne i ścigane z urzędu art. 154 ustawy karnej, obowiązującej w b. zaborze rosyjskim §§ 185 i 196 ustawy karnej dla Rzeszy Niemieckiej właściwej od 15/5 1871 dla ziem b. Dzielnicy Pruskiej oraz §§ 487—492, 496 powszechnej austr. ustawy karnej z dnia 27 maja 1851 r. art. V. ustawy z dnia 17 grudnia 1862 (Dz. U. P. Austr. № 8 z 1863 r.), obowiązujące na obszarze b. zaboru austrjackiego, dają gwarancję zabezpieczenia w sposób dostateczny autorytetu władzy przed uchybieniami jednostek.

Proszę przeto o wydanie urzędom podległym stosownego pouczenia oraz zarządzenia, by wszelkie w nieodpowiednim, względnie obraźliwym tonie redagowane korespondencje osób prywatnych do władz skierowywano niezwłocznie do właściwych urzędów prokuratorskich dla ustawowego ścigania.

Wszystkie urzędy państwowe przestrzegać winny zasady, że obrona ich powagi jest ich obowiązkiem, że każde zwrócenie się do władzy lub urzędu państwowego, o ile przekracza granice dozwolonej krytyki postępowania władz lub ubliża powadze urzędu, spotyka się bez względu na osobę i stanowisko społeczne ubliżającego—z odpowiednią represją karną".

Podając powyższe zarządzenie do wiadomości, polecam stosowanie postanowień w niem zawartych.

W Zarządzie Centralnym Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych załatwianie spraw wynikłych ze stosowania cytowanych postanowień powierzam Wydziałowi Prezydjalnemu.

Proszę Panów o niezwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych.

Warszawa, dn. 11 lutego 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: w z. *Z. Chmielewski*

OKÓLNIK № 410

do Pp. Wojewodów: Lwowskiego, Krakowskiego, Stanisławowskiego i Tarnopolskiego

w przedmiocie

zakresu działania władz administracyjnych w sprawach ochrony lasów.

W myśl rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 14 marca 1921 r. do ustawy z dn. 3 grudnia 1920 r. o tymczasowej organizacji władz administracyjnych II instancji (województw) na obszarach b. Królestwa Galicji i Lodomerji z W. Ks. Krakowskiem oraz na wchodzących w skład Rzeczypospolitej Polskiej obszarach Spisza i Orawy (Dz. Urz. Rz. P. Nr. 39 p. 234) kompetencje Namiestnictwa w sprawach ochrony lasów przeszły na urzędy wojewódzkie, stosownie do ich właściwości terytorjalnej.

Wskutek tego zakres kompetencji krajowej władzy politycznej (Namiestnictwa), określony austrjacką ustawą lasową z dn. 3 grudnia 1852 r. (D. U. P. Nr. 250), ustawą z dn. 15 czerwca 1904 r. o niektórych zarządzeniach policyjno-leśnych i wodnych (Dz. Ust. i Roz. Kr. Nr. 93) oraz ustawą z dn. 15 czerwca 1904 r. o zalesieniu ochronnem (Dz. Ust. i Roz. Kr. Nr. 94), przysługuje obecnie Pp. Wojewodom.

Zakres kompetencji władz politycznych I instancji, przysługujący starostom w myśl wymienionych ustaw, pozostaje bez zmiany.

Wobec powyższego proszę Pp. Wojewodów o wydanie stosownych zarządzeń, celem ścisłego wykonania przez władze administracyjne I i II instancji uprawnień, przysługujących im w myśl wspomnianych wyżej ustaw.

Warszawa dn. 14 lutego 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych. w z. *Z. Chmielewski*
Dyrektor Departamentu Leśnictwa: *J. Miklaszewski*

Sprostowania.

a) W Dzienniku Urz. Min. R. i D. P. z dn. 31.V 1921 r. № 12 poz. 2 w rozporządeniu Rady Ministrów z dn. 14.III 21 r. do ustawy z dnia 3 grudnia 1920 r. o tymczasowej organizacji władz administracyjnych drugiej instancji (województw) na obszarze b. Królestwa Galicji i Lodomerji w W. ks. Krakowskiem oraz na wchodzących w skład Rzeczypospolitej Polskiej obszarach Spisza i Orawy w art. 7. p. 3 zamiast „w § 10" winno być „w § 11" austryjackiej ustawy z 15 listopada 1867 r.

b) W Dzienniku Urz. Min. R. i D. P. z dn. 31.XII 21 r. № 28 poz. 4 w okólniku № 382 na str. 750:

zamiast wzoru:

$$G_u = \frac{A_u + D_a\,1{,}0p^{u-a} + \ldots - {}^{c}1{,}0p^{u}}{1{,}0p^{u} - 1} - Z$$

winien być wzór:

$$G_u = \frac{A_u + D_a\,1{,}0p^{u-a} + \ldots - c1{,}0p^{u}}{1{,}0p^{u} - 1} - Z$$

i na str. 751 — zamiast wzoru:

$$Wsp_m = \frac{A_u + D_q\,1{,}0p^{u-q} + \ldots - (G+Z)\ (1{,}0p^{u-m} - 1)}{1{,}0p}$$

winien być wzór:

$$Wsp_m = \frac{A_u + D_q\,1{,}0p^{u-q} + \ldots - (G+Z)\ (1{,}0p^{u-m} - 1)}{1{,}0p^{u-m}}$$

Tłoczono w Drukarni Państwowej
z polecenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych. № 16709

Cena 50 mk.